

Q. R. 328.9

5,530

Z f
5910

LAETITIAM
INSIGNIS AD MEMORIAM
SEMPITERNAM DIEI,
QVO
VIR PERILLVSTRIS ET GENEROSISSIMVS,
DITERICVS GOTTLIEB
DE WITZLEBEN,

DYNASTA IN WOLMERSTEDT, CET.

SERENISSIMI ATQUE POTENTISSIMI PRINCIPIS S. R. I. ELECTORIS,
DVCIS SAXON. REL. MILITVM PRAETORIANORVM VICARIA
POTESTATE TRIBVNVS,

HEREDITARIVS COENOBII AC SCHOLAE ROSLEBIENSIS

ADMINISTRATOR

PVBLICE INAVGV RATVS EST,

REPETIT,

SIMVLQVE AD ORATIONES,
IN ILLA SCHOLA A. D. III. ID. AVG. AB HORA ANTE MERIDIEM
NONA HABENDAS,

QVAM POTES, HVMANISSIME INVITAT,

OBITER

DE EXCVSATIONE OFFICII IN SCRIBENDO

DISSERENS,

IO. GOTTFR. SCHMVTZER,

A. M. ET RECT.

LIPSIAE,

EX OFFICINA BREITKOPFII

A. D. CLCCLXVIII.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

velut cumulum attulit. Auspiciis enim Serenissimi ac Potentissimi Principis, FRIDERICI AVGVSTI, S. R. I. Electoris, et Sax. Ducis, cet. Domini nostri clementissimi, ac de voluntate Tutoris eiusdem regii, Serenissimi atque Indulgentissimi Principis, XAVERII, illustrissimus heros, et titulis suis omnibus maior, DITERICVS GOTTLIEB DE WITZLEBEN, natus huius scholae atque coenobii, hospitium illi praebentis, ADMINISTRATOR, sollemni ritu festisque caerimoniis, ipso eo, quem commemorauimus, die inauguratus est. Cuius verissimi PATRONI sui multa et excellentia bona, id est, sua, quod non ignoraret, nec, si data sibi optio esset, et plenum ius eligendi, inueniret, cui maiori fiducia, euentuque feliciori se tradere in fidem et clientelam posset, valde admodum gauisa est, gaudetque, et gaudebit, vinculis nimirum admirationis atque amoris sempiternis illi coniunctissima. Salue, MAECENAS illustrissime, cuius spiritu nostra continetur incolumitas, cuius indulgentia, sapientia, fortitudine felices sumus, quicumque in hac bonae mentis, et omnis honestae doctrinae officina vel docendi sustinemus prouinciam, vel discendi caussa versamur. Salue, VVIZLEBI, heros inclute, salue vnicum maximum decus ac praesidium scholae nostrae, cuius nomen dici non potest, quin TVI simul nominis, TVAEque familiae illustrissimae memoria vsurpetur. Salue, exoptatissime PATER; neque enim hanc pietatis, amoris, gaudii nostri adpellationem respuis: salue, et vitam viue, quam longa, quam felix, quam honorata vlli mortalium concessa est, et clientelam TVAM fouere liberalissime, vt foues, et respicere omnibus in rebus perge.

Nunc vero illud est, quod nisi hanc nobis mentem DEVS O. M. dederit, vt tanto suo munere recte vtamur; nisi neruis omnibus connitamur, et elaboremus cupidissime, vt officio, ac potius pietate, leuiore tamen ipsa meritis, erga PATRONVM indulgentissimum cum aliis, tum nobis videamur satisfacere; nisi cura eius atque propitia voluntate, tamquam calcaribus, pro se quisque instigemur ad partes nostras tanto alacrius digniusque
pera-

peragendas, quum eam solam pietatis et grati animi significatio-
nem relinquere nobis prope sentiamus: parum intellexisse felicita-
tem nostram, vel non pretio suo aestimasse, iure accusemur.

Quin facimus palam, persuademusque, si quid veritas va-
let, parentibus, nusquam pignora sua melius, et maiore cum
spe prosperrimi successus deponi, et ad opem publicae rei feren-
dam institui pararique, quam in prouidentis adeo parentis publici
sinu posse? Age sane, conemur sedulo, dum seruitutem nostri
officii liberalissimam iucundissimamque testimonio perpetuo ad-
stringamus.

Iamque prodibunt in medium iuuenes quidam, cum virtutis
omnis atque elegantiae, tum pietatis studiosissimi, infra nomi-
nandi, et, quibus ad dicendum viribus valeant, experientur,
quantumque industria in summam totius profecerit spei, vt ora-
tores verborum *), gratissimum praesertim animum erga MAE-
CENATEM suum declarantium, actoresque rerum, in DEI
immortalis gloriam, aliquando efficiantur. Cui actui publico
quum pracludere more sollemni oporteat, et aliquid non inuti-
lis doctrinae proponere, placuit, super hac ipsa necessitate pau-
ca differere, atque, in scribendo sine officii probanda excusa-
tio, anquirere.

Videtur autem, vt in colendo, et negligendo, sic in excu-
sando officio aut honestas sita, aut turpitude esse. Quod quum
ab obligatione et lege ducatur, atque cernatur in eo, cuius fa-
ciendi omittendique necessitate quadam adstricti sumus, totidem
eius formas, quot obligationis, dari, officiumque aliud perfe-
ctum esse, aliud imperfectum, seu medium, quis nescit? Ipsa
vero ratione ad honestas bonasque actiones suscipiendas, turpes
malasque fugiendas obligamur, quae et veri omnis, et officii
iudex est. Nec tamen ego loquar de officiis, et docebo sus, vt
aiunt, philosophos, quorum quidem haec quaestio communis
est. Non enim nunc officium agitur, sed illud, quo modo, a
scriptore praesertim, excusetur.

Alii

A 3

Gau-

*) CIC. de Orat. III. c. 15. et HOM. *Iliad.* I. 443.

*Gaudent scribentes, et se venerantur, et vitro,
Si taceas, laudant, quidquid scripsere, beati *).*

Sed hi fere sunt, qui officii consiliique omnino expertes, nihil vident, nisi quod lubet; de quibus iam olim MATTH. SCHENCKIVS **): placuit numquam mihi, vere vt dicam, illa nostri temporis πολυγραφία, et scribendi immoderata licentia, eo iam pridem progressa, vt non modo in mentem, sed in buccam quidquid veniat, mandare litteris plerique non dubitent, planeque illud PERSII esse verum, habere persuasum videantur, *scire suum nihil esse, nisi se scire hoc, sciat alter*: magno illud quidem suo cum dedecore, sed maiori litterarum ipsarum bonarum, hominumque, etiam vere litteratorum, cum damno ac probro; quae temeraria ista atque turpi ineruditae eruditionis ostentatione in contemtionem adducunt tantam, nihil vt illis hodie esse videatur vilius atque abiecius. Scribunt enim atque emittunt, quae praeter eos, qui eandem scribendi licentiam sibi permitti volunt, et paucos alios, quos tituli mendacis, et aureos montes pollicentis splendor fortasse decepit, emit atque attingit nemo, quorumque plena statim, vt exiuerunt, sunt non bibliopolia, sed pharmacopolia, non, vti par erat, hominum doctorum bibliothecae, sed aromatariorum, institorum, mercatorumque tabernae; nec immerito sane. Nam si reprehensione digni CICERONIS sententia ii sunt, qui, quum recte sentiant, eloqui tamen polite, quod sentiunt, non possunt; intemperanterque cum otio, tum litteris abutuntur, qui quas mandant litteris cogitationes suas, nec disponere, nec illustrare possunt, nec delectatione aliqua allicere lectorem: quid de iis sentiendum est scriptoribus, qui nec res, quas explicandas sumunt, satis intelligunt, nec adhibere in eloquendo ornatum illis vllum curant, aut etiam possunt; sed res tractant vel per-

uagatas

*) HORAT. *Epist.* II. 2. 107. seq.

Tom. X. Amoenitatum litter. SCHEL-

**) In *epist. ad Hieron. Vuolsium,*

HORNII, p. 1503. seqq.

uagatas ac vulgares, vel sibi non magis, quam aliis cognitatas atque perspectas, et oratione vtuntur inculta et horrida, cuique nec gratiam adferat verborum elegantia, nec pondus addat sententiarum grauitas: qualis profecto hodie (dicendum enim omnino est, quod sentio) multorum oratio est; atque haec fortassis ipsa, qua in infectandis aliis nunc vtor; sed quae veniam vel hoc nomine meretur, quod eam tua mihi extorsit, **VVOLFI**, ignauiae meae, id est, vt ego quidem interpretor, *neglecti officii* non semel vsurpata exprobratio. Eius enim vt ego criminis suspicionem a me amouerem, necesse mihi fuit, meam ostendere eloquentiam scilicet. Haec et multa alia homo egregie cordatus de scriptorum vel incitia, vel arrogantia, vel temeritate. Reliqua coepit persequi **CHRISTOPH. AVG. HEVMANNVS** *), quem in quantum quisque aut cognoscere, aut intelligere potuit, in tantum miratur, et de studiis litterarum bene meritum iudicat.

Neque vero istos solum, sed alios quoque, qui ex officio suam cenferi rationem, et facultatem volunt, tanta velut *λογοδιάρροια* arripuit, vt raro videantur consistere.

Ain' tandem? Etiam officiosus homo, cui scribendi causa considerata est atque prouisa,

— — — *albus in officiis **)*

vituperandus est? Non sane, si bonus officiorum ratiocinator sit, et addendo, deducendoque possit videre, quae reliqui summa fiat; ex quo, quantum cuique debeatur, intelligat.

Nota autem sunt haec translaticia: est, cui gratulemur ***), quem consolemur; oratiunculae quaedam habebuntur, ad quas audiendas

*) *Conspect. reipublicae litter. c. VII.* §. 22. seqq.

) **MARTIAL. *Epigr. I. 55.*

***) Fuit non nemo, qui gratulatores imprudentes, ac moleste sedulos haud

leuiter perstringeret, ipse *Io. Gottfr. Alberto*, doctori Philosophiae recens creato, versibus Germanicis gratulatus, A. 1741. qui versus prodierunt typis **I. C. Langenhemii**, plag. 3.

audiendas humaniter inuitem; gratias oportet agere, conciliare, et conseruare amicitias. Scilicet

— officium cras
 Primo sole mihi peragendum
 Quae causa officii est? quid quæris? nubit amicus *).

Ita officio praetoris intererant, vel togae virilis, novos consules salutabant, quos deducebant in capitolum, curiam, forum: de quibus aliisque generibus tralaticii honoris habendi, et connectendae amicitiae, in primis argentea illa, quam vocant, aetate verbum officii coepit frequentari **); quamquam haec verbi vis non post CICERONIS tempora, vt CASA VBO NV S ***)) censuit, demum inuecta est, sed ex ipso CICERONE rectissime probatur †. Neque tamen humanitatis est, haec atque alia officia huiuscemodi a quoquam, contra ipsius commodum, exigere: et scriptor, memor sui, cauebit, quod stultum foret admittere; praesertim si plura maioraque eum negotia detineant ac demorentur. Quemadmodum igitur illa, de qua diximus, adfiduitas tenuioribus, et non occupatis amicis fuit honesta, quibus suus officiorum fructus non erat eripiendus; nec PLINIVS veritus est, ne PAVLLINVS aliter, ac vellet, acciperet, nisi eum calendis statim consulem videret, necessitate locandorum praediorum detentus ††: ita nullum est ἀποπροηγμένον, quod scriptor vereatur, qui in contentione et comparatione honestorum ac bonorum praeferat id, quod maius ceteris esse constet.

Quid enim? officii erga alios quum meminerit, primum de se, quidque sibi debeat, non cogitabit? Quid? existimatio, dedecus, verbane sunt atque ineptiae? Quid? nonne auctoris boni est, et sapere rectius, et vilitati providere communi, et scriptores veteres

*) IUVVENALIS II. 132. seq.

VVINI *Mose et Aarone*, Lib. VI.

**) Referas huc licet propinquantem
 Graecum v. c. ex EVERH. FEITHIO,
antiquitatum Hom. L. III. cap. 5. §. 7.
 vel Romanum, apud PETRONIVM,
 c. 113. vel Iudaeum in TH. GOOD-

c. 4. §. 11.

***) In *animaduersionibus* ad AVG.)
 cap. 53.

†) *pro Murena*, c. 33. 34.

††) Lib. IX. *epist.* 37.

veteres doctrina, eloquentia, animo, virtute, humanitate, modestia, vrbanitate, toto denique orationis habitu, et eruditore illa differendi ratione, pro suo quidem ingenio, referre *)? Atqui causas, cur diuini illi homines ad scribendum se contulerint, sapienter me facturum video, si IO. MATTHIAE GESNERO delegem indicandas: quis enim aut intellexit melius, aut dicere potuit suauius? *Non, inquit, famis pellendae ergo, non perfundorie, ut moribus, aut officio alicui satisfacerent, non humili alia causa, qua hodie plerique libri eduntur, sed eo consilio scripserunt, vt quales ipsi in vita, et re publica fuere, id est, viri maximi, et patriarum suarum principes, virtute omni cumulati, tales etiam ex libris suis cognoscerentur apud posteros, tales ipsos quoque posteros, felici quodam sensuum, et morum contagio, ex ipsis illis animorum suorum reliquiis hausto, redderent.* Si enim recte dixit, quicumque primus dixit, orationem esse ipsum animum nostrum, foras prodeuntem: profecto mens, et animus, et virtus TVLLII est, quae ad animum meum peruenit, et cum eo coniungitur, quoties scriptis ab illo legendis me intendo. Haecenus GESNERVS **). Tum autem diuinitus hunc de scriptoribus classicis locum tractauit vir summus, IO. AVG. ERNESTVS, in sua, quae inter optimas et excellentissimas est, ad CICERONEM praefatione ***). Nempe

Vidu-

*) HORAT. de A. P. v. 309. seqq.

Scribendi recte sapere est et principium, et fons:

Rem tibi Socraticae poterunt ostendere chartae, cet.

Conf. celeberrimij Angli, YOUNG, libellum aureolum de optimis auctoribus, siue *Gedanken über die Original-Werke*, in primis pag. 11. seq. 16. 48. seq. edit. Germ. itemque SVLZERI, viri doctissimi, *kurzen Begriff aller Wissenschaften*, pag. 22. qui intercedendum arbitratur consuetudini vulgari,

vt ne quis omnino scribat, quin auctores Graecos et Latinos, saltem praecipuos, cum cura, iterumque ac saepius legerit. *Faxit, inuet vox ista: veot.*

**) In *prolusione, publicis recitationibus*, in NIEVPOORTI succinctam rituum Romanorum explicationem praemissa.

***) Conf. eiusdem *prolusio academ.* qua demonstratur, maius vtiliusque esse, Latinos auctores intelligere, quam probabiliter Latine scribere. Lips. 1738.

B

*Videtur genium debet habere liber *)*;
et, quod ipsum videtur aeternum,

— — *librum scribere, difficile est **).*

Quid igitur? Titulusne officii, aliis praestandi, sapientes facit, et disertos? Mirum, ni aut libenter, quae vult, credit officiosissima illa scriptorum natio, aut inanem laudis speciem persequitur, aut ignominiam timet falsam et opinatam.

Sed caueant, qui isto sunt animo, ut de nulla re, nisi de officio erga alios cogitare videantur, ne quid eorum conueniat in se, quae dicta sunt ab HORATIO, et SCHENCKIO, quem supra commemorauimus, in scriptores deliros et inertes, illosque adeo, quos inter C. VVEISIVM vomuisse, *ὀμηρικῶς* scilicet, ut scriberet, nec epulas, vndique conquisitas, pulchre satis concoxisse, B. BALBINVS, bona cum venia eius, existimauit ***). Ac facile omnes, dum valemus, rectum consilium aegrotis dabimus, monebimusque, ut, nisi πάντων ἡδίστη θεάματος ἀθάνατος esse immortalitatis candidatus †) velit, praeclaram SOCIORATIS vocem, dignamque tanto viro, tamque sapiente, audiatur, qui, hanc viam ad honorem et gloriam proximam et compendiarium, dicebat, esse, si quis id ageret, ut, qualis haberi vellet, talis esset. Ignominiam vero, vnde petitur, certo effugiet, modo ut sermones partim proletarios vulgaresque, et imperitos contemnat, partim, vbi opus sit, postulet aduocationem, partim contra officium esse, sciat, maius non anteponi minori.

Lepidissimus est PLAVTI ††) locus, ac dignus, qui huc adponatur, aliquantum ad has scribendi dapes audioribus nullo negotio adcommodandus.

PE.

*) MARTIALIS *Epigram.* VI. 60.

SENECA *ad Helu.* c. 9. vomunt, ut edant, edunt, ut vomant, cet.

***) Id. Lib. VII. 85. Add. PLINIVS, Lib. III. ep. 21.

†) Vid. XENOPHONTIS *ἁπομνημονευμάτων*, Lib. II. c. I. §. 31. edit. Ernestinae, et PLINIVS *panegy.*

****) In *epistolis Vveisianis*, A. 1715. a C. G. HOFMANNO editis, p. 298.

cap. 63. ††) *Mil.* III. l. 153. seqq.

PE. *Nunc, quod octepi, obsonatum pergam.*

PL. *Commodulum obsona, ne magno sumtu: mihi quiduis sat est.*

PE. *Quin tu isthanc orationem hinc veterem atque antiquam amoues.*

Nam proletario sermone nunc quidem, hospes, utere.

Nam ii solent, quando accubere, ubi coena adposita est, dicere:

Quid opus fuit hoc, hospes, sumtu tanto, nostra gratia? — —

Sed iidem homines numquam dicunt, quamquam adpositum est ampliter:

Iube illud denuo tolli, hanc patinam remoue, pernam nihil moror;

Aufer illam offam penitam, probus hic conger frigidus:

Remoue, abi, aufer, neminem eorum haec asseuerare audias;

Sed percellunt se, et procumbunt, dimidiati dum adpetunt.

Sic nescio, an, quod scriptor per se facturus erat, et ad laudem suam vtile credebat, alius ipsi debeat,

Vtilitas sua fit, titulus donetur amico).*

Aduocationem autem satis longam dederunt HORATIUS**), et EVRIPIDES, Alcestidi, poetae, respondens***), quam sua cuique ratio commendabit.

Itaque quum quaeratur, ecquis scriptor officii excusationem habeat, sententiam censeo diuidendam. Quatenus de eo dictum est, qui aliis debet, siue quod ita existimat, siue quod ita est, nec

B 2

scri-

*) OVID. A. A. II. 293.

***) Apud VALERIVM MAX.

**) De arte poetica, v. 292, seqq. Lib. III. c. 7. ext. 1.

388. seqq.

scribendi facultate pollet, officiumque minus praeponit maiori, illum relinquo, et in alia omnia discedo: de maiori et antiquiori, excusanti adfentior. Et hoc amplius cenfeo: alterum nec publico munere, nec auctoritate cuiusquam, iussuque, si quid prelo subiiciendum curet, hoc est, ut plerique interpretantur, scriptoris agat partes, defendi; alterum recte atque ordine, exque re publica, pro sua virtute ac fide, facere, quod, a provincia, quam sortitus est, ipsa plurimum districtus, otioque, et aliis opportunitatibus destitutus, non scribat, certe nihil festinet, eamque rem bonis omnibus gratam et acceptam esse, eique Hesiodicum illud, ac Socraticum κατὰ δὴνάμην ἐρῶσαι, tenenti, eam rem honori dignitatiq̄ fore.

Legat mihi aliquis illam MATTHIAE SCHENCKII quo longiorem, hoc meliorem epistolam, qua HIERON. VOLFFIO se quidem, a scribendo abstinens, excusat, aliosque, tamquam proletarios, scriptores reprehendit et exagitat: non esse infitiandum sentiet, et ipsum, qui, quantum praestare potuisset, si famae, quam scholae, consulere maluisset, vna hac oratione, eaque luculenta, declaravit, et eos omnes, qui, secundum PLINIVM, officio aliquo, ut magno, ita molesto, distringuntur, quibusque ab re sua tantum otii non est, aliena ut curent, excusationem sapientem, non modo probabilem habere; nec tam his esse facile, aliis obsequi, quam aliis praecipere facile est. Scribere autem, SCHENCKIVS inquit, quae nemo legere dignaretur, ne volui quidem: ut, si conferendum exemplum, et explicanda res similitudine sit, videar vere dicturus, eandem in hoc genere rationem esse meam, quae esse quorundam dicitur, ad contrahendum matrimonium tardius adgredientium. Quemadmodum enim illi se alienum a coniugio habere animum negant, cunctari autem eo se aiunt, quod, quarum puellarum probentur mores sibi, expetantque nuptias, earum potiri non possint; ab iis autem, quae nubere sibi fortasse non recusarent, ducendis abhorreant: sic ego, inquam,

quam, vere dixerim, a scribendo me et iusto metu absterreri, et iudicio certo abstinere, qui id quod cupiam, tuque expectas, praestare me non posse, intelligam, iis autem scribendis, quae possem, quaeque nihil neque voluptatis, neque utilitatis lectori esse adlatura videantur, oleum operamque perdere nolim.

Quid? quod ex veteribus multi, quum doctrina et ingeniis abundarent, solo ore docuerunt, rati, non magis prodesse humano generi, qui libros emittant bonae frugis, quam qui totos se dent erudiendae iuventuti, pluresque faciant idoneos ad praecepta sapientiae, tam viva voce, quam scribendis, libris optimis, propaganda[*] (*): in quibus SOCRATES numeratur, is, qui eruditorum omnium testimonio, totiusque iudicio Graeciae, cum prudentia et acumine, et venustate, et subtilitate, tum vero eloquentia, varietate, copia, quam se cumque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps; cuius ingenium variosque sermones immortalitati scriptis suis PLATO in primis, et XENOPHON, tradiderunt, quod ipse litteram SOCRATES nullam reliquisset (**). De illis, quorum ratio et voluntas hodieque a scribendo abhorret, aut quos nunquam minus esse otiosos dicas, quam quum otiosi, nec minus solos, quam quum soli sunt; quod P. SCIPIONI, qui primus Africanus appellatus est, de se vera cum gloria praedicare licuit; nulla enim eius ingenii monumenta mandata litteris, nullum opus otii, nullum solitudinis munus exstat; ex quo intelligi debet, illum mentis agitatione, inuestigationeque earum rerum, quas cogitatione consequabatur, nec otiosum, nec solum unquam fuisse (***)): de his igitur, quos animi quodam iudicio

B 3

dicio

*) Conf. CHRISTIAN. FALSTERVS *Memor. obscur.* P. II. de ingeniis Roman. quae eruditionis et litterarum gloria absque scriptis floruerunt,

nec non HEVMANNVS, I. c. c. VII. §. 28. seqq.

**) CIC. *de Oratore*, L. III. c. 16.

***) *Id. de offic.* III. 1.

dicio ab opera scribendi auersos videmus, quosque duae res, quae languorem adferunt ceteris, vt SCIPIONEM, acuunt, otium et solitudo, quandoquidem officium excusant nullum, dicere in praesenti nihil attinet. Ceterum etsi tantus est nostris temporibus scribentium prouentus, vt desiderari haud incite ab HEVMANNO potuerit nouus orbis legentium *): at peccare tamen, leuius saltim, quibus et scribendi facultas, et otium litteratum, (quid autem dulcius?) suppetit, si effingere aliquid et excudere omittant, quod ad percipiendam colendamque virtutem, et augenda pertineat commoda publica, nulli dubitamus. Nisi vero procul errare videmur cum illis, qui communis vtilitatis derelictionem contra naturam esse existimant, ac sententiam probant SENECAE**), multum interesse doctis, vtum vita nostra otiosa sit, an ignaua: viuere eum, qui se vtatur; qui vero latitent ac torpeant, sic in domo esse, tamquam in conditiuo.

Verum de his, vt in cretionibus solebat, QUIBUS SCIENTIS POTERISQUE. Redimus ad proprium scriptionis huius argumentum. Dies mensis Augusti XI. insignis laetitiae, quam ex inauguratione MAECENATIS nostri illustrissimi, anno superiori feliciter peracta, cepimus, memoriam reducet: quo die, nisi quid interpellat, iuuenes, egregiis ingenii dotibus ornat, quas adhuc commentati sunt, orationes, satis elegantes, nihil aliud, quam pietatem suam et industriam testaturi, publice habebunt. Ecce tibi eorum nomina, eo quidem ordine, quo dicturi sunt, a nobis collocata. Proponet autem

AVGUST. HENR. CHRISTLIEB GOESCHEL, Kelbra
Thuring. *Maccenates nonnullos antiquiores, orat. Lat.*

10.

*) l. l. cap. IV. §. 70.

**) *Epist.* LV. et LX.

IO. CHRISTOPH. WEISHVHN, Langenrod. *officium
eruditorum in religionem*, or. Lat.

IO. CHRISTOPH. FRIDERICVS KOERTING, Kirch-
heiling. *cultum eruditorum nimium*, orat. Lat.

IO. CHRISTOPH. LEBERECHT LIEBSHER, Langen-
dorf. *vitae rusticae laudes, circa eosdem sensus, quos
HORATIVS Epod. II. exposuit, certare, atque aemulari
conatus, versibus Lat. iisque heroicis;*

CONRAD. FRIEDEMANN HORNVNG, Kelbranus,
aemulationem veterum Graecorum, orat. Lat.

CHRISTIANI FRIDER. KAISER, Winkel. Thur. *viri
docti de contemtoribus religionis rectum iudicium*, orat. Lat.

CHRISTLIEB AEMILIUS BALDAMVS, Rosla Stol-
bergenfis, *vota Musarum Rosleb. soluta, et nuncupata noua,*
ode German.

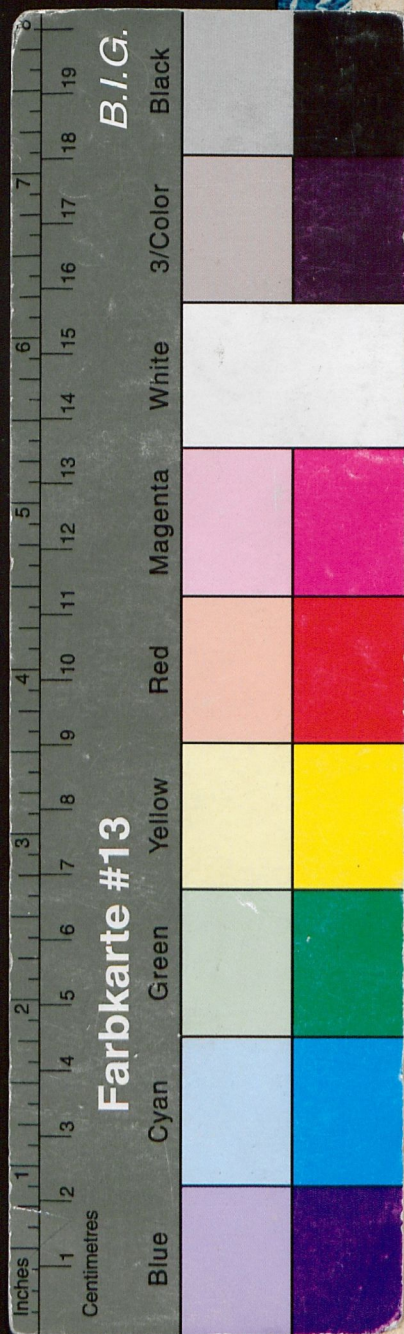
Quos vt *almae Roslebianae* ADMINISTRATOR IL-
LVSTRISIMVS, GENEROSISSIMVS, INDVLGEN-
TISSIMVS audire velit, pia animi mei religione, et ob-
seruantia summa, etiam atque etiam rogo. Vos, qui-
bus

26 5910 44 X 318 7002

bus haec nunc traditur tabella, VIRI, GENERIS, MVNERVM, MERITORVM, LITTERARVM ETIAM NOMINE SVSPICIENDI, VENERABILES, AMANDI, adeste, si per cetera negotia licet, frequentes, et fauete dicturis; id quod reuerenter admodum humaniterque a vobis precor. P. P. Roslebi, X. Cal. Augusti A. R. S.

clo lo c c L X V I I I .

Q. R. 328.9

5,530

Z f
5910

LAETITIAM
INSIGNIS AD MEMORIAM
SEMPITERNAM DIEI,
QVO
VIR PERILLVSTRIS ET GENEROSISSIMVS,
DITERICVS GOTTLIEB
DE WITZLEBEN,

DYNASTA IN WOLMERSTEDT, CET.
SERENISSIMI ATQUE POTENTISSIMI PRINCIPIS S. R. I. ELECTORIS,
DVCIS SAXON. REL. MILITVM PRAETORIANORVM VICARIA
POTESTATE TRIBVNVS,

HEREDITARIVS COENOBII AC SCHOLAE ROSLEBIENSIS
ADMINISTRATOR

PVBLICE INAUGVRATVS EST,
REPETIT,

SIMVLQVE AD ORATIONES,
IN ILLA SCHOLA A. D. III. ID. AVG. AB HORA ANTE MERIDIEM
NONA HABENDAS,

QVAM POTEST, HVMANISSIME INVITAT,

OBITER
DE EXCVSATIONE OFFICII IN SCRIBENDO
DISSERENS,

IO. GOTTFR. SCHMVTZER,
A. M. ET RECT.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

LIPSIAE,
EX OFFICINA BREITKOPFIA,
A. D. CLX CCLXVIII.

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA